

*DAHİ İKİZLERİN SERÜVENLERİ
KATMANDU'NUN KOBRA KRALI*

tamadres.com

Dahi İkiizlerin Serüvenleri
Katmandu'nun Kobra Kralı

© 2016, Büyüülü Fener Yayınları

Thee Cobra King of Kathmandu

© 2004, thynKER Ltd.

Kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Ajans aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

Büyüülü Fener, Alfa Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni M. Faruk Bayrak
Genel Müdür Vedat Bayrak
Yayın Yönetmeni Sevinç Sanem Erzurumlu
Çeviren Sibel Alaş
Editör Özgür Batur
Kapak Tasarımı Barış Şehri
Sayfa Tasarımı Muzaffer Aysu

ISBN 978-975-252-253-4

1. Basım: Eylül 2018

Baskı ve Cilt

Melisa Matbaacılık

Çiftehavuzlar Yolu, Acar Sanayi Sitesi, No: 8, Bayrampaşa-İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29

Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Alemdar Mahallesi, Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu 34110 İstanbul

Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

www.alfakitap.com - info@alfakitap.com

Sertifika No: 10905

PHILIP KERR

DAHİ
İKİZLERİN
SERÜVENLERİ

KATMANDU'NUN
KOBRA KRALI

ÜÇÜNCÜ KİTAP

Çeviren: Sibel Alaş

Giriş

John ve Philippa Gaunt İsimli İkizlerin New York'taki Doğumlarından Birkaç Hafta Sonra Gerçekleşen Olaylar

Dehşet her zaman olduğu gibi gecenin bir yarısında, insanların çoğu uykudayken başladı. Bu korkunç olayın gerçekleştiği yer, Londra'daki bir hükümet binasıydı. Whitehall'da bulunan ve Palladian tarzında inşa edilmiş olan bu büyük bina, dünyanın en eski ve en bilinen adreslerinden biriydi. Binanın meşhur siyah kapısının arkasında bir polis memuru vardı. Binanın bulunduğu yolun karşı tarafında hükümete ait daha fazla yapı bulunuyordu. Westminster'a ve meclis binalarına kadar uzanan bu yapıların ardında çamurlu Thames Nehri akıyordu.

Geçen milenyumun son yıllarıydı. Soğuk bir nisan gününün gece yarısıydı. Downing Caddesi 10 Numara çok sessizdi. On bir yaşındaki bir kız çocuğu odasında tek başınaydı, ama uyumuyordu; elinde bir fenerle yorganının al-

tındaydı, kitap okuyordu. Kızın babası –Büyük Britanya'nın ve Kuzey İrlanda'nın başbakanı– ve annesi koridorun sonundaki yatak odasında uyuyorlardı. Alt katta, Kabine Salonu'nun arkasındaki ofiste, başbakanın dedektifi ve basın danışmanı mesai yapıyorlardı. Saat 00.40'ı gösterirken küçük kız başını kitabından kaldırdı ve şaşkın bir şekilde etrafa bakındı. Bir kahkaha duyduğunu sanmıştı. Bir dişiye ait acayip bir kahkaha. Muzip ve çocuksu bir kıkırdama.

Tuhaf.

Küçük kız kafasını yorganın altından çıkardı ve dikkatle etrafı dinledi. Kahkaha kesilmişti.

Gaipten sesler duyuyorum.

Fakat çocuksu kahkaha geri döndüğünde küçük kız yatağında doğrudu ve konsantrasyonu bozulduğu için kitabını bir kenara bıraktı.

Bu kahkaha tüylerimi ürpertiyor.

Etrafı incelemek için yataktan kalktı, sabahlığını giyip odasının kapısını açtı ve koridora baktı. Kahkaha sesi annesiyle babasının yatak odasından geliyordu.

Neler oluyor? Bu annemin gülüşü değil. Annem böyle gülmez. Downing Caddesi'ne taşındığımızdan beri hiç gülmüyor.

Küçük kız koridorda yürümeye başladı. Kahkaha sesi birdenbire güçlendi. Şimdi daha muzip, hatta biraz edepsizdi. Küçük kız başbakanın odasının kapısını açıp içeri girdiğinde kahkaha bir an için kesildi.

Neler oluyor Tanrı aşkına?

Kızın annesi odanın bir köşesine sinmiş, gözlerini kocaman açmıştı, çok korkmuş görünüyordu. Başba-

kan, sırtı dimdik bir şekilde yatağında oturuyordu, ama gözleri kapalıydı, koşup da yorulmuş gibi derin nefesler alıyordu. Adam kendisi gibi görünmüyordu. Yüzü solgundu, pijaması terden sıırıslıkılam olmuştı, nemli saçları kafasına yapışmıştı. Sonra gözleri birdenbire açıldı, bir çift misket gibi yukarı doğru yuvarlandı ve tekrar kapandı.

Küçük kız odanın bir fırın kadar sıcak olduğunu fark etti. Pencereye gitti. Camı açtı. Radyatöre dokundu. Radyatör soğuktu.

Bu çok garip.

Küçük kız yumuşak bir sesle, “Neyin var anne?” diye sordu.

“Benim bir şeyim yok,” diye fısıldadı kadın. “Sorun babanda.”

Küçük kız babasının yatağının yanına gitti, adamın üstüne eğildi, Archibald isimli oyuncak ayısı hâlâ elindeydi. “Baba? İyi misin?”

Adam derin nefesler almaya devam etti. Sonra yeşil gözlerini açıp kızına baktı. Bu bakışta küçük kızın tüylelerini ürperten bir şey vardı.

“Kes şunu baba,” dedi kız. “Annemi korkutuyorsun.”

Adam yine gülmeye başladı. Ama gülen o değildi. Adamın ağzından çıkan kahkaha genç bir kıza aitti. Adamın içinde başka biri var gibiydi. Yabancı biri. Kötü ve muhtemelen zararlı biri. Biri ya da bir şey.

O haylaz kahkahayı tamamen inkâr eden soğuk ve ifadesiz gözler, saniyeler boyunca küçük kıızı izledi. En sonunda yabancı bir kız sesi konuştu.

“Bana içişleri bakanını çağır,” dedi. “Büyük şehir polis teşkilatının müdürünü de çağır. Kamu davaları müdürünü de. Başsavcıyı da çağır. Tutuklanmasını ve kuleye hapsedilmesini istediğim biri var. Derhal. Bu gece. Kaybedecek vakit yok.”

“Birini öylece kuleye kapatamazsın,” dedi küçük kız. “Bu devirde öyle şey olmaz. Uyulması gereken prosedürler var. Kanunlar.”

“Öyleyse kraliçeye telefon et,” dedi ses. “Yeni bir kanun çıkarmak istiyorum. Hemen. Birini tutuklamama ve infaz etmeme izin veren bir kanun. Bu gece.”

Küçük kızın ağzı şaşkınlıktan açık kaldı.

“Ne bekliyorsun aptal kız? Hemen işe koyul. Benim kim olduğumu bilmiyor musun? Ben başbakanım. Ağzını da kapat. Japon balığına benziyorsun. Pek de zeki olmayan bir Japon balığına. Kırık bir saatin yüzü bile seninkinden daha zeki görünür.”

Başbakanın kızı dehşete düştü, babasından uzaklaştı, diken diken olan saçlarını düzeltmeye çalıştı.

“Beni dinle balık suratlı. Bu konuda çok ciddi olduğumu herkese anlat. Aksi takdirde çok vahşi bir güç gösterisi sergilerim. Anladın mı balık surat?”

Başbakan bir kız gibi kıkırdamaya başladı ve küçük kızının çığlık atmasına sebep oldu.

“Bebekler tuhaf görünümlü yaratıklar,” dedi Nimrod. “Demek istediğim, epey çirkin görünüyorlar. Öyle değil mi?”

Yeni doğan yeğenleri John ve Philippa Gaunt’u görmek için New York’a gelmişti. Hastane beşigindeki ikiz-

lere dehşete yakın bir duyguyla baktı. Bebeklerden hiç hoşlanmıyordu, çünkü kendi bebekliğinin tiksindirici ayrıntılarını çok iyi hatırlıyordu. Yetişkin cinlerin sorunu buydu. Yetişkin cinlerin birçoğu yaşadığı her şeye dair kusursuz bir hafıza geliştirir ve unutmaya yeteneğinden yoksun olurdu. “Üstelik bebeklerle ilgili çok tuhaf bir şey var,” dedi Nimrod. “Hemen hemen bütün bebekler Winston Churchill’e benziyor. Ya da Benito Mussolini’ye. Son derece sızıntılı ve kavgacı yaratıklar. Sürekli ilgi odağı olmak istemelerinden bahsetmiyorum bile.”

Nimrod’un kız kardeşi Layla –o da bir cindi– kaskatı kesilmiş bir halde hastane yatağında oturuyordu. Nimrod’un patavatsız yorumlarını gitgide çoğalan bir rahatsızlıkla dinliyordu. Dayılarının hoşnutsuzluğunu hissetmeden ikizler aynı anda bağırdılar ve bir çift aç kedi misali miyavlamaya başladılar.

Nimrod sesini yükselterek, “Üstelik bunlar ikiz,” dedi. “Seni çok yoracaklar tatlım. Bu iki zorbaya bakıyorum ve Roma’nın kuruluş efsanesine inanmaya başlıyorum. Romulus ve Remus isimli ikizler bir sepete koyulmuşlar ve Tiber Nehri’ne atılmışlar. Ama dişi bir kurt ve bir ağaçkakan tarafından kurtarılmışlar. Bu ikizler insanın yüzüne sağlam bir tokat indirebilir. Kollarını böyle sallayabilmeleri çok enteresan. Az pişirilmiş iki ıstakoza benziyorlar.”

Layla sabırla gülümsedi. “Başka bir şey var mıydı?” diye sordu. “Yoksa Londra’dan buraya sadece kabalık etmek ve bebeklerim hakkında kötü şeyler söylemek için mi geldin?”

“Kaba mı? Ben mi? Ben kaba biri değilim,” dedi Nimrod. Yerdeki ayakkabı kutusunu eline aldı. “Ben ikizlerin tek dayısıyım ve onlara geleneksel bir cin hediyesi getirdim. Her birine birer tane yağ lambası. Malezya’da üretilen kurşun kalay karışımı lambalardan değil. Bu lambalar Osmanlı İmparatorluğu’ndan kalmış, som gümüşten yapılmış lambalar. İçlerini son derece lüks bir şekilde bizzat dekore etim.”

“Pekâlâ, lambaları geri götürebilirsin Nimrod,” dedi Layla. “Çocuklarımı birer cin olarak değil, birer insan olarak büyüteceğim.”

“Lambamı yak Layla,” dedi Nimrod. “Sen ne demek istiyorsun?”

“Tam olarak söylediğim şeyi,” dedi Layla. “İkizlerin babası bir insan. Neden onlar da insan olarak büyümüyorlar?”

“Babaların dünyevi bir yaratık olduğunu, hatta gayet makul bir dünyevi yaratık olduğunu kabul ediyorum,” dedi Nimrod. “Ama bu çocuklar dünyevi yaratıklar değil ve asla da olamazlar. Bunu sen de biliyorsun.”

“Şu kelimeleri kullanmazsan çok sevinirim,” dedi Layla.

“Dünyevi yaratık kelimelerini mi?” diye sordu Nimrod. “Neden? İnsanlar tam olarak dünyevi yaratıklardır tatlım. Cin gücünün anneden geçtiği de inkâr edilemez bir gerçektir. Gelecekte bir zamanda, muhtemelen on ya da on iki yıl sonra, ikizlerin yirmi yaş dişleri çıktığında, Edward ve sen bu çocukların kim ve ne olduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalacaksınız. Bunlar lambanın çocukları Layla.”